

Ο Γερο-Ευδόκιμος της Σκήτης του Αγ. Δημητρίου: Το τελευταίο απειρόκακο παιδί του Ώρου - 2

/ [Πεμπτουσία](#)

Δεν κατέκρινε ποτέ κανένα. Δεν μας χάλασε τον λογισμό για κανένα μοναχό. Εκείνη την εποχή, προτού η Μονή του γίνει κοινόβιο, όλοι της ρίχναμε λάσπη. Ο παππούς ποτέ. Έλεγε μόνο επιγραμματικά:

– Δυσκολία περνάμε· ο Θεός θα μας βοηθήσει.

Το καλό το επεσήμανε και, ως Ανατολίτης, το' λεγε με πομπώδες ύφος, για να επαυξήσει την αξία του. Στο κακό σιωπούσε. Το άφηνε να περάσει απαρατήρητο, αλλά το πρόσωπό του γινότανε παραπονιάρικο, λυπημένο. Δεν αγαπούσε τα λόγια των μοναχών. Δεν δεχότανε τον φλύαρο μοναχό. «Καλός είναι, αλλά λέει πολλά». Ο ίδιος, όταν πήγαινες στην κέλλα του, δεν σου έδινε την αίσθηση πως του λείπανε οι κουβέντες και «τώρα που σε βρήκα ας τα πούμε». Δεν είχε μόνον τον λόγο ως τρόπο έκφρασης, αλλά ολόκληρη την παρουσία του, όλο του το είναι. Πιο πολλά έλεγε με την έκφρασή του παρά με τον λόγο του.

Έλαχε κάποτε στο μοναστήρι μου του Ακαθίστου. Είπε την πρώτη στάση ένας παπάς. Την είπε με την εναλλαγή των ήχων· πρώτο, πλάγιο του πρώτου..... Είπε πολλούς ήχους μέχρι να τελειώσει. Είδα τον γέρο δίπλα μου να μην αναπαύεται, να μη δέχεται αυτό το πράγμα. Το σιωπηλό πρόσωπό του εξέφραζε δυσανασχέτηση. Μετά πήγε ένας δεύτερος παπάς· μουσικολογιότατος και αυτός. Όταν τελείωσε, έδειξε ικανοποιημένος ο γέρος. Ο παπάς τα είπε απλά· δεν άλλαξε καθόλου ήχους. Είπε τότε ο Γέρων:

– Έτσι τα λέγαμε κι εμείς. Έτσι παραλάβαμε να τα λέμε.

Ο γέρο Ευδόκιμος ήτανε πάντα πράος, και το τονίζω, πράος. Γιατί πολλοί λένε ότι εμείς οι άγαμοι έχουμε νεύρα, έχουμε εξάψεις, αποτομίες κι εκνευρισμούς ανεξέλεγκτους. Δεν είχε τέτοια πράγματα ο γέρο Ευδόκιμος. Γαλήνια και πραότατα λειτουργούσε, όποιος και να τον διακονούσε και να του έψαλλε. Και πραότατα συμπεριφερόταν. Όπως λειτουργούσε μπροστά στο Θυσιαστήριο, έτσι ακριβώς φερόταν και στους ανθρώπους. Δεν σέβιζε μπροστά στο Θυσιαστήριο και έπειτα κακοφερνόταν στον αδελφό του. Κοινωνούσε με τον άλλον πάντα σεβαστικά. Τον ρώτησα κάποια φορά αν ποτέ εκνευρίστηκε και μου απάντησε:

– Δεν θυμάμαι.

Όταν του έκλεψαν τα καζάνια της Σκήτης, τον άκουσα να λέει:

- Τον ευλογημένο· ας άφηνε και σ' εμάς κανένα να κάνουμε τη γιορτή. Όλα τα χρειαζότανε;

Στη θεία εξομολόγηση ήταν πάντα σοβαρός, σαν τον γιατρό που με ευθύνη εξετάζει τον ασθενή. Μετά το μυστήριο ακολουθούσε η σιωπή του Ζαχαρία. Κάποτε-κάποτε έλεγε:

- Και ο σημερινός άνθρωπος αγωνίζεται όπως ο παλιός, αλλά η επίδραση του κακού είναι πάνω απ' τις δυνάμεις του. Αν ο Θεός δεν βάλει το χέρι του, πάντες θα καταποντισθούμε.

Σεβότανε και πολύ πονούσε το μοναστήρι του. Το αγαπούσε σαν τον οίκο του πατρός του. Ο λόγος του μοναστηριού του ήταν λόγος της Εκκλησίας και έπρεπε με κάθε θυσία να τον εφαρμόσει. Όλοι οι Γεροντάδες της Μονής ήταν σοβαροί και σεβαστοί. Κανένα δεν σχολίαζε. Σ' όλους όλο και κάποιο καλό εύρισκε και το επαινούσε. Δεν είχε κανένα για πέταμα.

Μέσα στο μοναστήρι του, που διακόνησε πολλές φορές ως εφημέριος, ήταν γλυκός στον λόγο και όμορφος στην συμπεριφορά. Δεν του άρεσε καθόλου η ερώτηση, και μάλιστα από μοναχό, τι είναι ο ένας και τι είναι ο άλλος.

- Αδελφέ μου -μού έλεγε- ποιος με όρισε εμένα να ξεχωρίσω την ήρα από το σιτάρι;

Όταν ήρθε η νέα αδελφότητα, στην αρχή ήταν διστακτικός. Μου έλεγε:

- Αν δεν τα βρω καλά, θα 'ρθω στο μοναστήρι σου. Σας έχω περισσότερο θάρρος.

- Όχι, Γέροντα. Κάθισε πρώτα να δεις τους ανθρώπους και μετά αποφασίζεις.

Έπειτα όμως, όταν είδε την αδελφότητα να μεγαλώνεται, να έχει τα των μοναχών, την λατρεία προς τον Θεό και την διακονία, αναπαύθηκε. Οσάκις συναντώμεθα, με πολύ ενθουσιασμό μου διηγείτο τις περιποιήσεις των αδελφών, τον σεβασμό που του έδειχνε ο άγιος ηγούμενος, τις ψαλμωδίες στην εκκλησία. Και όλα αυτά τα βίωνε ως θαύμα της Παναγίας:

- Δεν είχαμε, αδελφέ μου, άνθρωπο να ψάλει. Και τώρα σείεται ο ναός από νεανικές φωνές. Δεν είναι θαύμα της Βηματάρισσας;

- Μια βδομάδα πριν κοιμηθεί τον επισκέφθηκα στο μοναστήρι, όπου γηροκομείτο. Τον ρώτησαν οι αδελφοί αν με γνωρίζει.

- Ναι, είναι ο ηγούμενος του Δοχειαρίου.

Είχε ένα βλέμμα καθαρό, ζωηρό, διαπεραστικό. Το τονίζω, καθαρό βλέμμα. Έλαμπε το πρόσωπό του. Αν τον κοίταζες προσεκτικά στα μάτια, έβλεπες τα σύμπαντα, έβλεπες όλη την ασκητική πορεία των Οσίων. Ο Τοθ, που ασχολήθηκε με τους νέους κι έγραψε τα γνωστά βιβλία (τα «Αγνά Νιάτα», το «Δεκάλογο» και άλλα), όταν θέλησε να χαρακτηρίσει τα ωραιότερα πράγματα της Δημιουργίας, απαρίθμησε τρία: τον έναστρο ουρανό, τα ήσυχα νερά της λίμνης -δεν είχε θάλασσα μπροστά του- και τα αγνά μάτια του μικρού παιδιού. Εμένα, επιτρέψτε μου να προσθέσω και τα μάτια του γέροντα Ευδόκιμου και κάθε Οσίου την στερνή του ώρα.

[Συνεχίζεται]